

ЗАЋУТАЛЕ МУЗЕ

НОВИ САД,
Католичка порта 5,
Поштански фах 154
Телефон: 021 20 479,
Телефакс: 021 25-168

Главни и одговорни уредник:
ЗОРАН БЕРИЋ

Редакција:
ЛАСЛО БЛАШКОВИЋ
ВЛАДИСЛАВА ГОРДИЋ
ЂОРЂЕ КУБУРИЋ
ЗОРАН ПАУНОВИЋ
ЈОВАН ПОПОВ
НЕНАД ШАПОЊА

Унос текстова:
МИЉА ПЕТРОВИЋ
СИБИНА РУКАВИНА

Издавач:
КУЛТУРНИ ЦЕНТАР НОВОГ САДА,
Нови Сад, Католичка порта 5

За издавача:
ДРАГАН СРЕЋКОВ, директор

Арт директор:
ЉУБОМИР ВУЧИНИЋ

Дизајн:
ИГОР МИЛОШЕВИЋ

Ликовни прилози:
Радови аутора са изложби
реализованих у ликовном салону
културног центра новог сада

Штампа:
ГРАФОМАРКЕТИНГ
Нови Сад

Штампање овог броја омогућио је
Секретаријат за образовање и културу
града Новог Сада.

На основу мишљења Министарства кул-
туре Републике Србије, број
413-00-160/99-04, часопис ПОЉА за
1998. годину је производ из члана 32.
став 1. тачка 12. Закона о акцизама и
порезу на промет на који се не плаћа
порез на промет.

Љубиша Богосављевић Бог, Крст

Војислав Карановић

Поред тога што сам свом сину који има три и по године покушавао да објасним садржину појмова као што су: бомбардовање, ваздушна опасност, склониште и слични, и поред тога што сам се и сам суочавао са садржајем тих појмова - за протекле две недеље шта сам радио? Углавном што и други. Чекао, стрелео, надао се. Желео да оружје заћути, да логику рата смени логика мира.

Кроз главу ми је не једном пролетела чувена изрека: Кад оружје говори, музе ћуте. И можда сам тек сада могао да се уверим у то колико је та изрека тачна. Кад вас надлећу авиони, одјекују снажне детонације, око себе на делу видите силу разарања, а у очима људи крај вас страх, ужас или патњу - музе заиста ћуте. Или им се барем не чује глас.

Али сам се и поред тога уверио у следеће. Кад оружје говори човек ипак не треба да ћути. Говор и реч јесу инструменти, или хајде да кажемо: јесу оружје духа. А ако је ништа у стању да надгласа буку оружја, тај гласни језик мржње и нетрпелвости, онда је то језик духа. Ма колико он био тих, једва чујан. Или управо стога што је тако тих он и може да се носи са језиком оружја. Како рече један песник: пред силином великих и ужасних догађаја човеку увек недостају речи, а сваки покушај именована делује неискрено. Али само говорење, покушај изрицања оног што је у нама никако није лажан - и у овом тренутку то је можда једна од оних ствари које треба упорно и до краја бранити.

Јер и кад заћути, оружје ће и даље бити оружје, музе, чији ће се глас поново чути, биће оне исте музе које смо некад пажљиво и са усхићом слушали. Само да ли ће уво које зачује тај глас, бити у стању да га препозна?

Зато треба говорити. Да нам се ово не одвикне од мелодије људског говора, да нам слух не огруби, да се не навикнемо на гласни говор оружја.

Јер, коначно, глас којим нам се музе обраћају није тако различит од мелодије људског гласа.

8. априла 1999.

БРЕЗЕ

Ђорђе Кубурић

Широм отворених очију, у колицима, снатри моја неупоредива кћер, док путује - рекло би се - мирним априлским поподневом. Што лепе су брезе! - клике, без радости, њена мати, не слутећи да бела дрвета којима се диви имају апотропајску моћ, да од њих се плаше вештице и зле душе, да Исус беше разапет на брезином дрвету. Енергија неба кроз њу силази. Моћна је, премда смерна и нежна, наликује пролећу и девојци. Изван сваког зла, у колицима, путује моја Исидора. Она, Богу хвала, још, ништа не зна. Не зна да звук сирене језив је попут наоштрене тестере; не зна да се ропот камиона или циликање мопеда, чак и траг баштенских колица, котрља као хук авиона; да су потмули звуци града посве подобни сатурналијама ноћних експлозија. Ништа она не зна. Ни да прве месеце свог мајушног живота тече у махнитом свету, којим управљају Зли Волшебници. Блажена, ушущкана и заштићена љубављу, не зна она да је пролеће. Не зна да су брезе лепе.

